

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Μην κινήσαι, Πατρίκιε! τότε πρόσταξε ή μαύρη μάσκα, με την ίδια φωνή που τον είχε προστάξει το βράδυ εκείνο ο δολοφόνος, του Μπλοντέλ, μέσα στο πανδοχείο!...

Ο Πατρίκιος δεν έκανε άλλες κινήσεις παρά τις ακούσιες που τον ανάγκαζαν να κινή τα τρομαχτικά πηδήματα του λεωφορείου, που το ώδηγοιτος ο άνθρωπος αυτός — τόσο δυνατός που να μπορεί να κρατιέται τσις, άσυγγινητος.

Ο άμοξάς αυτός θά είχε σιδερένια χέρια για να κατορθώνη να συζητήσει τα άφηνιασμένα του λόγια.

Σιδερένια χέρια!... Τά χέρια που είχαν στραγγαλίσει τον Μπλοντέλ, χωρίς να του δώσουν καιρό να πη: «Ωχ!»

Και ο Πατρίκιος έβλεπε τώρα ότι ο δαίμονας αυτός ώδηγοιτος με τόσα χέρια τα τρία άλογα...

Όσο για το άλλο, το έβλεπε να κατεβαίνει άογά-άογά, ώς το λαϊμό του, όπως είχε κατέβη άλλοτε στο λαϊμό του Μπλοντέλ, όταν το είχε δει από το μικρό παραθυράκι του ξενοδοχείου.

Συγχρότως έννοιωσε μια σιδερένια τομπίδα στο λαϊμό... Άρχισε ν' άναπνέη πνιγτά!... Τά μάτια του πετάχτηκαν έξω από τις κόγχες!... Αίσθάνθηκε να τον τριβούν επάνω, ν' άνασφαιώνεται το κεφάλι του σχεδόν ώς στο επίπεδο του άνθρώπου με τη μαύρη μάσκα.

Και άκουσε κάτω από τη μαύρη μάσκα μια φωνή, την ίδια φωνή του δολοφόνου του Μπλοντέλ, που τον ρωτούσε:

— Θά ξαναγοιτσης πειά στο σπίτι των ανθρώπων;

Καθώς ή σιδερένια τομπίδα γύρω από το λαϊμό του λασκάρισε λίγο, ο Πατρίκιος μπόρεσε να προφέρει μια λέξη:

— Ποτέ!...

Η λέξη αυτή ήταν γεμάτη από τόση ειλικρίνεια που έφτασε για νάν του σώσει τη ζωή...

Ο τρομερός άμαξάς έπαψε να τον σφίγγη, τά μάτια του έχασαν την άπαισία λάμψη τους. Ο Πατρίκιος, ένόμιμος μάλιστα, ότι ο δαίμονας εκείνος χαμογέλασε...

Έν πάσν περιπτώσει, εκείνο που είδε με βεβαιότητα, ήταν ο χαριετισμός του άμαξά. Ναι: όταν έπαψε να τότε πνιγν, τον έχαϊροίσε.

Υστερα, ενώ το λεωφορείο προχωρούσε κάτω από μερικά μεγάλα δέντρα, ο άνθρωπος αυτός άρπαξε ένα χοντρό κλάδο, κρημάστηκε κει, ταλαντεύτηκε για μια στιγμή και διαγράφοντας με το κορμί του ένα ημικύκλιο, χάθηκε ανάμεσα στα κλαδιά.

Σχεδόν άμέσως ή άμαξα στάθηκε.

Ο Πατρίκιος είχε σωθί!

Μά ή μικρή βαλίτσα με τις διακόσιες χιλιάδες είχε εξαφανισθί. Στο λεωφορείο δεν ήταν πιά παρά ο άτυχος νέος μισολιγοθυμιμένος στη στέγη, και μέσα ο υπάλληλος των εργολαβιών, ο όποιος μόλις είχε τη δύναμη να διηγήθί στους χωροφύλακες, όταν έφτασαν πιά κ' αυτοί στο λεωφορείο, πώς είχε γίνει ή ληστεία.

— Ένας άνθρωπος με μαύρη μάσκα μπ. κει μες στο λεωφορείο, είχαν και με το ρεβόλβερ στο χέρι έφοβηρισε τον υπάλληλο, ότι θά τον έσοκίτων, αν έφρανε αντίπαση. Άρπαξε ύστερα τη βαλίτσα, την πέταξε στο δρόμο και άμέσως πήδησε κοντά της.

Τη στιγμή που ο δυστυχισμένος ο υπάλληλος έδινε τις πληροφορίες αυτές, έφτασε ο Λαγκώλ σώος και ύγιης.

Που τοίς έβλεπε και στον ύπνο του και πετάγονταν τρομαγμένος!...

Με μεγάλη ταραχή διηγήθηκε κ' αυτός ότι, ενώ ώδηγοιτος τά άλογα, έννοιωσε κάποια άκαταμάχητη δύναμη να τον σηκώνη από τη θέση του, και να τον πετά στο δρόμο. Είδη τότε έναν προσπιδοφόρο να τον χαιρετά και να του εύχεται καλό ταξίδι.

Ο Λαγκώλ για να φτάση μια ώρ' άρχίτερα το λεωφορείο, πήρε τον πλαγιό δρόμο τρέχοντας.

Εκείνος όμως που δαιμονίστηκε από την άποτυχία της άποστολής αυτής ήταν ο άνακριτής, ο κύριος ντε Μερεντέν.

Τόση ήταν ή άπελιπία του που έλεγε ότι θά άρρωσθήση.

Μολαταύτα ένηργησαν το ίδιο βράδυ τη σούληψη των άδελφών Βωτρέν.

Η δίκη των τριών άδελφών έγινε άμέσως. Τώρα που οι κάτοικοι δεν είχαν λόγους να φοβούνται, σηκώθηκαν όλοι έναντίον τους και οι Βωτρέν φροτώθηκαν όλα τά έγκλήματα που είχαν γείνη κατά την τελευταία δεκαετία. Οι δολοφονίες του Καμύς, του Λομπάρ και του Μπλοντέλ άπεδύθησαν σ' αυτούς; και τούτο έξ αιτίας τους, διότι δεν υπερασπίστηκαν τους έαυτούς των με δύναμη έναντίον της κατηγορίας, βέβαιοι καθέννας τους χωριστά ότι ο άλλος ήταν ένοχος. Προτίμησαν λοιπόν να ύποστουν τις συνέπειες της φοβερης κατηγορίας, παρά να κατηγορήση ο ένας άδελφός τον άλλο.

Κατά τη διαδικασία ήλθε στη μέση και το ζήτημα του συνόχου.

Ο εισαγγελεύς δεν ήθέλησε να έπιμείνη σ' αυτό, βρίσκοντας ότι όλα έξηγοιτοντο, αφού οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι με ένα πρωτοφανή κυνισμό, έδήλωσαν ότι ποτέ δε χρειάστηκαν συνόχο.

Άλλα ο κύριος ντε Μερεντέν επέμενε, λέγοντας ότι ύπηρξε συνόχος των κίποιοις Μπιλμπαό...

Άκόμη και ο Πατρίκιος, κλη'εις ώς μάρτυς, έπρόφερε δειλά το όνομα «Μπιλμπαό», χωρίς όμως να έπιμείνη, αφού ο εισαγγελεύς τον άβεβαίωσε ότι δεν είχε άκούσει καλά.

Έκλήθη άκόμη και ή Ζωή, ή όποια έδήλωσε, ότι πρώτη φορά άκούει αυτό το όνομα...

Αν ο δήμαρχος δεν έπιστοποιοιτος ότι τις βραδιές των έγκλημάτων ή Ζωή ήτανε σπίτι του, άκόμη και το χωριό αυτό θά βρισκόταν μετρημένο.

Οί τρεις άδελφοί καταδικάστηκαν εις θάνατον!... Μά δεν έγινε άμέσως ή εκτέλεση...

Ο κύριος ντε Μερεντέν που ήτανε πάντα βέβαιος ότι οι Βωτρέν είχαν συνόχο κάποιον Μπιλμπαό, βρισκόταν δυό βραδιές γυμμένος στο καλυβάκι κολλητά στην έπαυλη του γεροκοριολίς.

Ηταν βέβαιος πώς δεν θά του έξφευγε ώς το τέλος ο συνόχος αυτός.

Τρυπαμένος άνάμεσα στα χόρτα άγρυπνούσε μ' έπιμονή, με καρτίσιο.

Από κει παραμόνευε, με το μάτι κολλημένο ποτέ στο σπίτι των Βωτρέν, ποτέ στην

έπαυλη του Κοριοιολίς.

Είχε ύπ' ύπιν του ότι ή Ζωή θά έγνώριζε τον τέταρτο συνόχο και την παραμόνευε με έπιμονή. Πίστευσ άκραδίτως πώς ή Ζωή ήξερε τον άνθρωπο της σοφίας που περπατούσε με το κεφάλι κάτω!

Η Ζωή ήτανε φιλενάδα του ανθρώπου αυτού. Ηταν φιλενάδα του μέχρι του σημείου να του μπαλώνη τις κάλτσες του! Έπρεπε λοιπόν να παραμονεύη κάποιος τη Ζωή. Και ο κύριος ντε Μερεντέν την παραμόνευε μόνος του.

Ο λαϊπρός δικαστής έφτασε στο σημείο να πιστέψη για λίγο διάστημα, πώς ο παράδοξος αυτός συνόχος ήταν κάποιον ζωό γυμνασμένο, που οι τρεις άδελφοί τώ κρυβαν μες στο δάσος, για να το χρησιμοιοούν στις τραγικές τους έπιχειρήσεις.

Σε όλο το χωριό ποτέ δεν ξε-

χάστηκε ο θυρός ενός ζώου καταστρεπτικού, κάποιου μυθικού δράκου, που έτρωγε τα μικρά και τα κοπάδια των χωρικών.

Μήπως μία περίοδο δεν βρέθηκαν όλα τα σκυλιά του χωριού κρεμασμένα ; Ποιός τα κρέμασε ; Ποιός άλλος απ' το θηρίο αυτό που δεν ήθελε να παρακολουθηθεί από τα γαυγίσματα των σκύλων, όταν άπεφάνισε να περάσει κοντά από το χωριό, για καμιά κακή πράξη.

Μα το ζώο αυτό οε ποιό είδος άνήκει ;

Ο δικαστής στην άρχη δεν τόλμησε να το κατατόξει σε κανένα είδος ζώων. Ύστερα όμως από πολλούς διαταγμούς, σκέφθηκε πώς μπορεί να 'αν μαϊμού.

Και βέβαια !.. το τέρας πού, κρεμασμένο στο ταβάνι, είχε τρυπώσει στο σπίτι του Καμύς, του Λοιπάρ και του Ρουμπιόν, σφαλώνοντας στην κορνίζα της πόρτας, θά έπρεπε να έχει τέσσερα χέρια, για να κρεμαστή κατόπιν στο σωλήνα του γκαλιού και να πνίξη συγχρόνως με το κεφάλι κάτω, τα θύματα του !

Ο άνθρωπος λοιπόν που περπατούσε με το κεφάλι κάτω, δεν μπορούσε να είναι παρά ένας πύθκος !

Μά ο Πατριόκιος είχε πη ότι το άν αυτό μήπως ! "Ετσι όλες ή ύποθέσεις του άνακριτή γκρεμίστηκαν άμέσως.

Στό μεταξύ παρακολουθήστε τη Ζωή.

Το κορίτσι όμως δεν πήγαινε παρά στο σπίτι του Κοριοιός κι' από κει γύριζε στο σπίτι της.

Πότε-πότε την έβλεπε με το Νοέλ, τον υπηρέτη του Κοριοιός, νέο ήσυχο, που έκτελούσε τα θέληματα του κυρίου του, χωρίς να κάθεται να πιάνη κουβέντες με κανένα, άρνούμενος να χαιρετά με ευγένεια τους γνωρίμους του.

Ο Νοέλ ήταν το μόνο πρόσωπο που έμπαινε στο σπίτι των Βοτρών, από συμπάθεια βέβαια προς τη γριά-Μπριμπ, που οι τρείς γιουί της είχαν καταδικασθεί εις θάνατον.

Μιά μέρα, στην άρχη του δάσους, ο Νοέλ συνήντησε τη Ζωή που έβγαίνα από το σπίτι του Κοριοιός. Η Ζωή μόλις τον είδε του είτε :

— Η Μαγδαληνή σε περιμένει, μικρούλη μου Μπαλασό !

Ο άνακριτής πούαν κρυμένος έχει κάτω άκουσε τα λόγια αυτά.

«Μ π α λ α ο ο !...» «Μ π α λ α ο ο !...» Τι τρομερή άστραπτή μες στο σκοτεινό μυαλό του κυριου ντέ Μερεντέν !... Θυμήθηκε ότι ο Νοέλ είχε γεννηθεί στην Άπο-Άνατολή... Ποιός μπορούσε να είναι καλύτερος άκροβήτης από έναν Κινέζο ή ένα Γιαπωνέζο ;

Δέ μπορούσε πειά ν' άμφιβάλλη !

Ο Νοέλ με το σιωπηλό και μελαγχολικό ύφος του κατώρθωσε να ξεγελά όλους ! Ο Κοριοιός και ο Πατριόκιος δεν ύποπτευόντοσαν τα έγλημάτά του. Τον φανταζόντοσαν όλοι άθώο...

Ο άνακριτής έγινε πλέον περισσότερο προσεκτικός στις κατασκοπίες του.

Έξακολούθησε να επιβλέπει τους δούλους, άποφασισμένος να φέρη εις πέρας τη δουλειά αυτή που θά τον δόξαζε τόσο. Να συλλάβη το συνένοχο των Βοτρών. Τι θριαμβός !..

Την επομένη πήρε δυό χωροφύλακες μαζί του, τους τοποθέτησε στη γωνιά του δάσους και της όδου Ριόμ κι' έπειτα για τελευταία φορά πήγε και κλείστηκε στο καλυβάκι θύλοντας να βεβαιωθεί άν ο Νοέλ ήτανε στο σπίτι του Κοριοιός.

Μά, δυστυχώς, ο Νοέλ δεν έδινε σημαία ζωής, και έκόντευε πειά να νυχτώση. Μήπως δεν είχε βγει από την έπαυλη ;

Κουρασμένος να περιμένη, ο πεπειραμένος δικαστής, βγήκε από το καλυβάκι και πήγε να σημανη το κουδούνη της πορτούλας του Κοριοιός, που άνοιγε προς το δάσος.

Του άνοιξε ο ίδιος ο Κοριοιός, ο όποιος έστρόβαλε από τα χόρτα, όπου κάτι παραμόνευε...

— Ο κύριος Μπαλασό, πικρακάω !.. ρώτησε ο άνακριτής βγάζοντας το καπέλλο του.

— Περίστε, κύριε ντέ Μερεντέν... είπε ο γέρος κοκκινίζοντας σαν άναμμένο κάρβουνο.

Κ' έκλεισε την πόρτα.

Στήνοντας τις γοοθές του και τοίχοντας τα δόντια του, φουσκασμένος απ' το θυμό του !..

(Άκολουθεί)

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μιά γυναίκα δεν άποφραίζει να κάνη κομπλιμέντα σε μιάν άλλη, παρά μπροστά σ' άλλες γυναίκες, γιατί ξέρει ότι αυτό που εύχαριστεί τη μιά και μόνη, φουκίζει όλες τις άλλες.

— Με δυό τρόπους μπορεί να φανερώση κανείς την ερωτά του σε μιά γυναίκα:Νά την παντρευτή ή ν' αυτοκτονή γι' αυτή !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 97

Τό όνειρο του στρατιώτη πού έπληθεψε. Η γερούσια τ-υ Ζαχαράτου και τ-... Έλληνικά ζωφια ! Οί συνεδοί πού τραυματίζονται ό ένας μετά τόν άλλο. Τό κλεμένο κοπάδι. Ο λοχαγός...πέτρα !... Όπου κινδύνεψε κι' ο Άθ. Διάκος !... Σιγαρά με... έπιστολόχαρτο !... Έπί έγναταλείφει τού...λοχαγού !...Τά τελευταία φιλιά...

Συνεζίζουμε σήμερα την δημοσίεση των άνεκδότων του άνυχοδ πολέμου τού 1897. Είναι τόσο χαρακτηριστικά, ώστε μιλοφν πικρό σαφώς κι' από την ιστορία για τόν έξωφρενικό κι' άπερίσκετο αυτό πόλεμο, που στοίχησε στην Ελλάδα

Στό Βελεστίνο, κατά τις δυό ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ένας στρατιώτης έυπνεί, τό λοχαγό του!

— Κύριε λοχαγέ, είδα ένα όνειρο !

— Είμαστε μαζί σ' ένα ποτάμι. Του λόγου σου ήσουν καβάλλα. Έχει λοιπόν πού έπηγα να περάσω τό ποτάμι πνίγηκα ! Αυτό σημαίνει πως αύριο θα έχουμε μάχη. Θα νικήσουμε κι' εγώ θα σκοτωθώ.

— Πήγαινε κοιμήσου βρε κακομοίρη, του είτεν ο λοχαγός γελώντας.

Την άλλη ήμέρα έγινε ή μάχη. Κι' ο στρατιώτης κείνος ήταν ό πρώτος που σκοτώθηκε !..

Κι' ένα δώρο από τό μέτωπο στη γερούσια του Ζαχαράτου.

Ένας στρατιώτης όταν έμαθε ότι ή γερούσια του Ζαχαράτου, ζητούσε την επανάληψη του πολέμου, έκαμε τό έξης.

Κάθησε από τό πρωί έως τό βράδυ και γέμισε ένα μπουκαλάκι από τα γνωστά Έλληνικά ζωφια και της τό έστειλε πεσσία !..

Στη μάχη του Βελεστίνο ένας στρατιώτης πληγώθηκε και τόν έδωσαν σ' έναν άλλον στρατιώτη, νι τόν πήη στο Νισσοκομείο.

Μόλις προχωρήσαν όμως δέκα βήματα, πληγώθηκε κι' ο συνοδός του.

Ο λοχαγός στέλνει τότε δυό συνιδούς.

Πληγώνονται όμως κι' αυτοί.

Στέλνει τότε τέσσερους. Πληγώνεται όμως κι' ο ένας από αυτούς ! Και τότε πειά γυρίζει στο λοχαγό και λέει :

— Κύριε λοχαγέ, τι σου έφταιξα κι' μ' έβανες άπελλαγέντα !..

Μιά νύχτα διαδόθηκε στο στράτευμα, ότι οι άντάρτες εισέβηλαν μέσα στο Τουρκικό έδαφος και κατώρθωσαν να πάρουν ένα κοπάδι πρόβατα των Τούρκων.

Γενική εύχαρίστητις λοιπόν στον πεντασμένο στοατό. Θά τρώγουν κρέας επί τέλους !

Πράγματι δέ άκούστηκε τη νύχτα το κοπάδι των προβάτων που έρχόταν με κουνουριάματα, με βελάσματα και πάταγο μεγάλον.

— Χέι ! Χέι !

— Μπέεεεεεεε.....

Την άλλη ήμέρα όμως, προτού να γίνη των προβάτων ή σφαγή να καιφθάνουν μερικοί Θεσσαλοί σπακνήδες κλαίοντες και όδυρόμενοι. Παρουσιάζονται στον Ταξίαρχο και του λέει :

— Καπετάνι μου !...τα προβάτακια μας !..

Τό κλεμένο κοπάδι ήταν...ρωμαίζο !..

Στην υποχώρησι της Λαρίσης, ενώ περνούσαν οι στρατιώτες από ένα μικρό ρέμμα με λίγο νερό, ένας λοχαγός έγειρε λίγο κι' έπεσε μέσα στο νερό. Μερικοί στρατιώτες που έρχόντοσαν από κοντά, τον παράσανε γιαπέτρα και πατούσαν άπάνω του για να περάσουν.

Έβρισος όμως όλο και φώναζε.

— Είμαι ο λοχαγός σας ! ο λοχαγός σας !

Οί στρατιώτες, σαν άκουσαν τις φωνές, σηκώσανε την...βαθμόφορο πέτρα, ή όποια εξακολούθησε τό δρόμο της μουσκευμένη, λασκομένη !..

Στην υποχώρησι των Φαρσάλων, ένας στρατιώτης του πεζικού, άνεγνώριος μεταξύ των προσφύγων που περνούσαν και τη φιλέναδα του.

Ζήτησε τότε από τόν άρχηγό του δυό ώρων άδεια, την άντάμωσα και την γέμισε φιλιά !

Την άλλη ήμέρα έπιασθηκε αιχμάλωτος !.. Ο Παλαίμαχος

